

La principal il·lusió de la vida és començar, començar projectes personals i professionals, però la major satisfacció és finalitzar-los i saber que s'ha disfrutat fent-los. I aquest n'és un. Tinc moltes coses a agrair i a molta gent o sigui que abans que res, merci per tot.

Primer de tot voldria agrair al meu director de tesi el Dr. Pere Garriga Solé l'oportunitat de poder realitzar la tesi doctoral en els seu grup. Així com, els consells tan bioquímics com no-bioquímics que m'ha donat durant aquests anys. Gràcies Pere per l'accessibilitat tan a nivell científic com a nivell personal.

També agrair l'ajuda incondicional de la Dra. Eva Ramon en els meus primers passos en el món de la Rodopsina. Gràcies per mostrar-me, entre altres, la gran capacitat de treball i de comprensió que de segur t'ajudaran a arribar allà on et proposis. Endavant i sort.

També voldria agrair a la gent del laboratori moltes coses; des dels moments dels cafès, dels dinars, dels seminaris, dels sopars extra-lab, de les trobades de cap de setmana als moments de discussió a dins del lab, ja que de tot se n'aprèn!. En especial però a la Laura, que ha tingut una feina molt dura i difícil dins del laboratori i que l'està tirant endavant, per la seva tolerància i ganes de conèixer. També als "ROSopsinus" en Darwin i la Mònica, ja se sap que els problemes compartits no són tan problema. Gràcies per l'ajuda; per les purificacions, per les feines amb cultiu cel·lular, per les deixades de material, etc, etc, etc, que m'heu donat durant aquests anys i sobretot aquests últims mesos de la tesi. També a en Wilber per fer-me fixar en els petits detalls experimentals, espero que això m'hagi quedat!.

També a la resta de gent del GBMI per tot el que hem compartit. En especial a la Dra. Marga Morillo, a la Dra. Margarita Calafell i al Dr. Tzanko Tzanov amb qui he compartit més moments.

Al Dr. Luís Javier del Valle per la seva ajuda en qüestions pràctiques i per estar sempre disposat per qualsevol tipus de qüestió científica.

Al Dr. Joan Manyosa per diferents motius, des de deixar-nos utilitzar els aparells fins a la discussió de resultats. Així com, a la gent del seu grup i en especial als actuals; Júlia i Mijael. Per que heu fet que les escapades a la UAB hagin estat profitoses i agradables. També a tota la gent de la unitat de Biofísica del departament de Bioquímica i Biologia Molecular de la UAB, perquè sé que mentre jo estava utilitzant el fluorímetre hi havia gent que no ho podia fer, gràcies per la comprensió i també per les estones compartides.

Al Dr. JJ Pérez i a la gent del seu laboratori per fer la modelització molecular. En especial a l'Arnau Cordoní per la bona feina feta, de la qual n'hi ha una petita part que es discuteix en aquesta tesi.

Al Dr. De Lera, a la Dra. Domínguez, i a la Dra. Álvarez per facilitar-nos l'11-*cis*-retinal i l'11-*cis*-7-metilretinal sense el qual no hauríem pogut fer un dels capítol d'aquesta tesi.

També voldria agrair a la Dra. Judith Klein-Seetharaman la possibilitat que em va donar de treballar en el seu laboratori i per acollir-me a casa seva, i perquè no, per menjar-se els flams i dir que eren bons!

Al Dr. Hofmann i al Dr. Ernst per deixar-me formar part del seu grup durant uns mesos. Al Dr. Fritze per ajudar-me en tot, tan a dins al laboratori com a fora. Al Dr. Bartl i al Dr. Ritter per l'espectroscòpia de FTIR. I a la resta de gent del laboratori de Berlin per aquells mesos. En especial a la Katy, a l'Helena i a la Frau Koch per fer una assistència tècnica impecable i a la Verena, la Kerstin, en Sebastian, en Bernard i l'Olaf pels dinars i les cerveses.

A tota la gent que fa molts anys que està al meu costat, i als que no fa tan però que també hi són, per tot. A la gent de Taradell per ser una font d'escapament imprescindible. Als de St. Vi, que fa tants anys que us conec com que vaig començar aquesta tesi, per fer-me sentir com a casa. I als químics amb qui fa temps que varem començar una etapa junts i amb qui intentaré compartir-ne d'altres.

A la meua família per ajudar-me en els meus projectes i per preocupar-se per ells. Mai podré deixar d'agrair-vos-ho.

I finalment, a en Pep per fer-me viure cada posta de sol i cada cap de setmana. Per ajudar-me a construir cada dia el nostre Quinnipak.

Un home com un pèndol, que corre incansable endavant i endarrere de la casa al carrer.

Sota el diluvi, un home, com un pèndol embogit, corre endavant i endarrere de casa al carrer.

En la nit, sota al diluvi, un home, com un pèndol embogit, surt corrent de casa seva, s'atura al mig del carrer, després torna precipitadament a dins de casa, i de nou corre a fora, i de nou torna cap a casa, i sembla que no parará mai.

En la nit, sota el diluvi, un home, com un pèndol embogit i xop, surt corrent de casa seva, s'atura al mig del carrer, persegueix alguna cosa en l'aire i en l'aigua al seu voltant, després torna precipitadament a dins de casa, i de nou corre a fora, i de nou trota cap a casa, i sembla que no parará mai, com si estigués embruixat pels tocs de la campana que en aquell moment violen la fosca i es desfan en l'aire líquid del xàfec infinit.

Onze tocs.

Un sobre l'altre.

El mateix so, onze vegades.

Cada toc com si fos l'únic.

Onze onades de so.

I al mig un temps innombrable.

Onze.

Un després de l'altre.

Rocs de bronze en l'aire de la nit.

Onze sons impermeables tirats en la humitat de la nit.

Eren onze tocs, fuetejats en el diluvi per la campana que vigilava la nit.

Va ser el primer –ja el primer– que va agafar l'ànima de Pekisch a traïció, i la va cremar.

Pekisch era allà veient el diluvi, des de l'altre banda del vidre. Però més exactament l'*escoltava*. Per a ell, allò era per damunt de tot una interminable seqüència de sons. Com li passava sovint quan el món s'exhibia en simfonies particularment complexes, hi assistia amb atenció hipnòtica, l'ànima devorada per un subtil, febrós nerviosisme. Sonava en gran, el diluvi, i ell l'escoltava. A la seva cambra, al fons del corredor de la casa de la viuda Abegg, els peus nus, camisa de nit de llana crua, la cara a un pam del vidre, immòbil. El son s'havia allunyat d'ell. Estaven sols, meravellosament sols, ell i el diluvi. Però, en la nit, la campana de Quinnipak va fer el primer toc.

Pekisch el va sentir partir, driblar els mil sons que rajaven del cel, perforar la nit, llepar-li la ment i desaparèixer lluny. Sentí com si alguna cosa l'hagués colpit d'esquitllada. Una ferida. Va deixar de respirar i instintivament es posà a esperar el segon toc. El va sentir partir, driblar els mil sons que rajaven del cel, perforar la nit, foradar-li la ment, i desaparèixer lluny. En l'instant precís en què tornar el silenci, s'adonà que en tenia la certesa més absoluta: aquella nota no existia. Va obrir de bat a bat la porta de l'habitació, va travessar el passadís corrents i, amb els peus nus, va sortir al carrer. El va sentir mentre corria, el tercer toc, i després, inesperada, la muralla d'aigua que l'ofegava des del cel, però no va parar de córrer fins que no va ser al mig del carrer. Llavors s'aturà, els peus en el fang, alçà la mirada cap al campanar de Quinnipak, tancà els ulls, ofegats en un plor que no era el seu, i esperà que arribés.

El quart toc.

Va trigar un parell de segons a sentir-lo tot, des de la primera agulla de so fins a l'última bufada: després arrencà a córrer precipitadament cap a la casa. Corria cridant una nota sota el rebombori del xàfec, contra l'estrèpit d'aquell rebombori. No deixà anar la nota en obrir la porta de casa, ni tampoc mentre corria pel corredor, escopint fang pertot arreu i aigua dels vestits, i dels cabells i de l'ànima, no la va deixar anar fins que va arribar a l'habitació davant del seu pianoforte, Pleyel 1808, fusta clara viada de corbes com núvols, es va asseure i començà a buscar entre les tecles. Buscava la nota, òbviament. Si bemoll i després la i després si bemoll i després do i després do i després si bemoll. Buscava la nota, amagada entre tecles blanques i negres. De la mà regalimava l'aigua del gran xàfec, sortida de l'últim dels cels per llagrimejar finalment sobre una tecla de marfil, i davallar i desaparèixer en la fissura entre un do i un re –destí meravellós. No la va trobar. Va parar de cridar-la. Va parar de tocar les tecles. Va sentir arribar-li un toc, qui sap quin. S'alça d'un bot, se n'anà de nou corrent pel passadís, saltà al carrer, ni tan sols no s'aturà, aquest cop, corria contra l'aigua i a l'encontre d'aquell so que la campana li va disparar puntualment a través d'una muralla d'aigua –la impertorbabilitat sense escapatòria d'una campana- i va recomençar a cridar aquella nota que no existia i, fent mitja volta dins la rubinada del xàfec, se'n tornà rabent a dins de casa, relliscà en el fang del corredor fins al Pleyel del 1808, fusta clara viada de corbes com núvols, i bramant rítmicament aquella nota que no existia. Cridava i martellejava, si bemoll i després do i després si bemoll i després si bemoll i després si bemoll, i cridava martellejant les tecles amb fúria incrèdula, o qui sap, potser era entusiasme meravellat –d'altra banda, eren llàgrimes o gotes de pluja allò que se li desfeia sobre el rostre?- Quan sortí de nou corrents el corredor, ja hi havia per terra prou aigua i fang per fer-lo arribar relliscant a la porta, i passada aquesta, relliscant, al carrer, on de nou, però amb la respiració que li marcava un ritme tot particular, com un rellotge embogit tancat dins la caixa d'aquell pèndol immens que era Quinnipak i el seu campanar, de nou alçà la mirada en el no-res de la nit perquè se li enganxés el màxim possible d'aquella bombolla de so que li va arribar puntualment, des de dalt el campanar, a través dels mil miralls del xàfec fins a les orelles, de manera que ell l'agafà, i com algú que portés un glop d'aigua al clot de la mà, s'escapà de nou cap a la casa, per apaivagar la set de qui sap qui, per apaivagar la seva pròpia set, i ho hauria fet, però arribat a mig corredor va descobrir que tenia la mà buida, la ment buida i silenciosa –fou un moment- fou potser també la intuïció de que estava a punt de passar- de fet és que es va aturar, al bell mig del corredor, va frenar en sec aferrant-se a les parets i als mobles, i després es girà, com reclamat per una por inesperada i escopit de nou fora la casa, i més enllà de la porta, fins al mig del carrer on, amb els peus perduts en un toll enorme d'aigua tèrbola, es deixà caure de genolls i, estrenyent-se el cap entre les mans, va tancar els ulls i pensà “ara, just ara” i murmurà “o mai més”.

Era allà, com una espelma encesa en un graner que crema.

Sepultat per un mar de sons líquids i nocturns esperava una rotunda nota de bronze.

Un petit mecanisme es disparà en el cor del rellotge del campanar de Quinnipak.

La busca més llarga es bellugà endavant un minut.

Enmig d'un mar de sons líquids i nocturns, va lliscar fins a Pekisch una rotunda bombolla de silenci. En tocar-lo, es va trencar, tacant de silenci el gran estrèpit temporal infinit.

Terres de vidre. Alessandro Baricco.